

Utorok 5. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na utorok 5. týždňa
v Cezročnom období.

Navrhované témy sú: pravý
význam Zákona; Boh nás prosí,
aby sme mu odovzdali svoje
srdce; láska je zákon Ducha
Svätého.

11.02.2025

POČAS SVOJHO verejného života bol
Ježiš neustále odsudzovaný
farizejmi. Nezriedka, keďže nemohli
nájsť nič, z čoho by ho obvinili
(porov. Lk 6, 7), pozerali sa na

správanie jeho učeníkov: chceli na nich nájsť chyby, ktoré nemohli nájsť na Pánovi. Pri jednej príležitosti vyvolalo farizejské pohoršenie to, že apoštoli jedli chleby bez toho, aby vykonali všetky obrady, ktoré sa stanovili na očistenie rúk. Možno si pamätáme, ako nám naše matky zdôrazňovali dôležitosť umývania rúk pred jedlom. Nie raz sme to možno urobili neochotne, možno len preto, aby sme sa vyhli nepríjemnej chvíli. Potom sme však vyrástli. A teraz sme zistili, že to nebol len rozmar: bolo to dôležité gesto, malo význam, pretože išlo o zdravie.

Môžeme povedať, že u farizejov, ktorí sa pýtali Ježiša, zmysel Zákona nikdy vnútorne nevyrástol. Naďalej si umývali ruky, ale vždy zo strachu pred trestom. „Strach utláča srdce a bráni človeku vyjsť v ústrety iným, v ústrety životu“[1]. Títo farizeji nikdy nepochopili, že Božie prikázania nie sú rozmar, ale láskavé vedenie pre

dobro ich duší. Nikdy nepochopili, že „zákon nebol stvorený na to, aby nás urobil otrokmi, ale aby nás oslobodil, aby nás urobil synmi (...). Strnulosť nie je Božím darom. Je ňou miernosť; je ňou láskavosť; je ňou dobrotivosť; je ňou odpustenie. Ale strnulosť nie“[2]. Za každým prikázaním sa skrýva Božia túžba, aby sme mali čisté srdce, aby sme Ho mohli kontemplovať (porov. Mt 5, 8). Práve tá je dôležitá.

V KREŠŤANSKOM ŽIVOTE sme povolaní dodržiavať prikázania s čoraz väčšou čistotou srdca, a nielen z horlivosti, aby sme ich splnili, alebo aby sme sa cítili spokojní, pretože sme si splnili svoju úlohu. Iste, môžeme upadnúť do omylu farizejov a myslieť si, že kresťanský život pozostáva z viacerých vecí, ktoré „treba splniť“, čím sa široký horizont

svätosti zmení na zmenšený priestor, kde jediné, na čom záleží, je plniť sériu povinností do bodky. Na druhej strane môžeme upadnúť aj do opačného postoja, ktorý interpretuje, že jediné, čo sa počíta pre konanie, je „cítiť lásku“ v abstraktnom zmysle, redukujúc ju jednoducho na príjemný pocit, ktorý prichádza a odchádza.

Preto Ježiš v dialógu s farizejmi pripomína slová z knihy proroka Izaiáša, ktoré nám ponúkajú spôsob, ako pochopiť, čo od nás Pán očakáva: „Tento ľud ma ctí svojimi perami, ale jeho srdce je ďaleko odo mňa“ (Iz 29, 13). Svedectvo Svätého písma už od Starého zákona je v tomto zmysle jednotné: to, čo od nás Boh žiada, je úprimná odovzdanosť srdca. Kto sa neustále usiluje o úprimný dialóg s Bohom, neupadá do škrupulóznosti, pretože objavuje jeho hlbokú milosrdnú lásku; neupadá ani do laxnosti, pretože vie, že táto láska si

zaslúži odpoveď, a na to len slová
nestačia. „Láska, to sú skutky, a nie
sladké slová,“ hovorieval svätý
Josemaría. „Skutky, skutky! —
Predsavzatie: budem ti často
opakovať, že ťa milujem — koľkokrát
som to už dnes povedal! — ale s
tvojou milosťou to bude môj život,
veľavravné mlčanie maličkostí
každého dňa, čo bude volať k tebe a
dokazovať ti moju lásku“[3].

SVÄTÝ PAVOL bol „farizej, syn
farizejov“ (Sk 23, 6). Bol vychovaný v
prostredí, ktoré sa snažilo vzdať
Bohu slávu presným plnením
prikázaní. „Čo sa týka spravodlivosti
Zákona, stal som sa bezúhonným“
(Flp 3, 5), hovorí. V Pavlovom živote
sa však stalo niečo, čo radikálne
zmenilo jeho pohľad na to, čo od
neho Boh očakáva: osobné stretnutie
s Ježišom Kristom. Odvtedy sa

nezmenilo to, že by Pavol prestal plniť Boží zákon, ale to, že chcel „našiel sa v ňom bez vlastnej spravodlivosti, ktorá je zo zákona, ale s tou, ktorá je skrze vieru v Krista – spravodlivosťou z Boha, založenou na viere“ (Flp 3, 9-10).

Svätý Pavol objavuje, že „láska je plnosť zákona“ (Rim 13, 10). Žiť lásku znamená predovšetkým uznať, že nám ju môže dať iba Boh, že je to dar od Pána. „Prikázanie lásky k Bohu a blížnemu (...) je *zapísané* v našich srdciach prostredníctvom Ducha Svätého. Preto sa stáva „zákonom Ducha“ (...). Okrem toho je to sám Duch Svätý, ktorý sa tak stáva Učiteľom a vodcom človeka zvnútra srdca“[4]. Môžeme prosiť Pannu Máriu, ktorá v Zákone nikdy nevidela otroctvo, ale slobodu lásky, o pomoc pri „živote podľa Ducha Svätého“, čo podľa slov svätého Josemaríu znamená „dovoliť Bohu, aby sme sa stali jeho vlastníctvom, aby od

základu zmenil naše srdcia a urobil ich podľa svojej miery“[5].

[1] Benedikt XVI, *Audiencia*, 11-IV-2012.

[2] František, *Homília*, 24-X-2016.

[3] Svätý Josemaría, *Vyhňa*, bod 498.

[4] Svätý Ján Pavol II, *Audiencia*, 9-VIII-1989.

[5] Svätý Josemaría, *Íst s Kristom*, bod 134.
